

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Městské služby Ústí nad Labem, příspěvková organizace**, se sídlem: Ústí nad Labem, Panská 1700/23, IČ: 71238301 proti **žalovanému: Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem: Praha 1, Na Františku 32, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. června 2011, č. j. 20752/11/04400,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále také „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajského živnostenského úřadu (správní orgán 1. stupně) ze dne 6. 4. 2011, č.j. 5373/SČAKŽÚ/2010-33, JID 58014/2011/KUUK.

Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci podle § 8a odst. 7 písm. a) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o regulaci reklamy) uložena pokuta ve výši 3 000 Kč za správní delikt dle ust. § 8a odst. 3 písm. f) cit. zákona. Žalobce se měl dopustit správního deliktu tím, že umístil na svých webových stránkách www.msul.cz oznámení,

ktelé bylo dle § 1 odst. 2 cit. zákona reklamou a v rozporu s ust. § 6a odst. 1 cit. zákona obsahovalo ceník pohřebních služeb.

Žalobce ve správním řízení rozporoval stanovisko správních orgánů, že zveřejněním ceníku pohřebních služeb porušil zákon. Namítal, že uvedeným jednáním nenaplnil znaky reklamy dle § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy, tj. cíl, ke kterému má reklama směřovat - podpora podnikatelské činnosti. Od zahájení správního řízení namítal, že je příspěvkovou organizací, která byla založena zřizovací listinou nikoliv za účelem podnikání, ale k zabezpečení veřejně prospěšné činnosti a že činnost žalobce není živností a je jako hlavní činnost zapsána do obchodního rejstříku. Proto se na činnost žalobce nevztahuje zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále zákon o živnostenském podnikání) a žalobce zveřejněním ceníku pohřebních služeb jen plnil svou povinnost podle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách.

II. Rozhodnutí žalovaného

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v řízení před orgánem prvního stupně bylo náležitě prokázáno, že žalobce jako zpracovatel zveřejnil ceník pohřebních služeb na svých internetových stránkách. Při posuzování odvolání žalobce vycházel z toho, že správní orgán 1. stupně si pro účely svého rozhodnutí vyžádal stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ohledně otázky, zda má být pohřebnictví vykonáváno jako koncesovaná živnost. Ze stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 24. 11. 2010 správní orgán 1. stupně dovodil, že provozování pohřebnictví je podle § 6 zákona o pohřebnictví koncesovanou živností a přestože žalobce je příspěvkovou organizací jinak vyňatou z působnosti živnostenského zákona (§ 3 odst. 3 písm. x) živnostenského zákona), řídí se jeho činnost ustanovením § 6 zákona o pohřebnictví a o změně některých zákonů (dále zákon o pohřebnictví), které je úpravou speciální, jehož se použije přednostně. Správní orgán 1. stupně dovodil, že prezentace žalobce na jeho internetových stránkách je reklamou a v souladu se stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj konstatoval, že pokud sdělení nesměruje ke konkrétnímu spotřebiteli (např. při prodeji zboží), nejedná se o nabídku, ale jde o reklamu. Na základě toho orgán prvního stupně odůvodnil svůj závěr, že je třeba zveřejnění ceníku služeb žalobcem považovat za reklamu odporující zákonu o regulaci reklamy.

Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu 1. stupně. V odůvodnění svého rozhodnutí vyšel z právní úpravy dané zákonem o pohřebnictví a dovodil, že pohřební službu nelze vykonávat jinak než na základě živnostenského oprávnění pro příslušnou koncesovanou živnost, provozování pohřební služby je proto podnikatelskou činností a prezentace směřující k podpoře dané podnikatelské činnosti je reklamou ve smyslu zákona o regulaci reklamy.

K odvolací námitce žalobce, rozporující reklamní charakter svého jednání s odkazem na zveřejněné pouhé „suchého“ ceníku služeb bez pobídek a komentářů a na brožuru Ministerstva pro místní rozvoj, která uvádí: „*Ceník pohřební služby musíme mít k dispozici dříve, než začneme objednávat pohřeb (měl by být umístěn na přístupném místě, na webových stránkách)*“, žalovaný uvedl, že se žalobce při zveřejnění ceníku nemohl řídit uvedenou brožurou, protože byla vydána až v červnu 2010, tedy až poté, co žalobce ze svých internetových stránek ceník služeb stáhl a z textu brožury nevyplývá, že interpretuje ustanovení § 6a zákona o regulaci reklamy. Tento svůj názor podporuje odkazem na stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj, které si správní orgán 1. stupně vyžádal a ke

kterému při rozhodování přihlížel. Žalovaný vyhodnotil prezentaci ceníku služeb jako reklamu, neboť reklama v oblasti pohřebnictví je upravena v zákoně o regulaci reklamy a nerozhoduje, že činnost žalobce není vyvíjena na základě živnostenského podnikání, ale jako hlavní činnost zapsaná do obchodního rejstříku, i když dle názoru žalovaného neměla být do obchodního rejstříku zapsána. Otázku zápisu činnosti žalobce do obchodního rejstříku však žalovaný vzhledem k předmětu řízení, jímž je reklama na pohřební služby upravená v zákoně o regulaci reklamy, nepovažoval za relevantní.

Žalovaný také považoval za nerelevantní námitku žalobce, že zveřejněním ceníku žalobce plnil povinnost vyplývající ze zákona o cenách, neboť v dané věci se nejednalo o nabídku zboží a služeb při jejich prodeji, tedy o přímý prodej a prezentaci cen platných v okamžiku nabídky.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

Žalobce v podané žalobě považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, nepřezkoumatelné, nepřesvědčivé a rozporné ve vypořádání jeho dvou zásadních námitek, týkajících se povahy činnosti žalobce a charakteru jím zveřejněného oznámení, obsahujícího ceník pohřebních služeb.

Žalobce namítá, že nevykonává podnikatelskou činnost. Považuje za zjednodušený výklad žalovaného, že pohřebnictví lze vykonávat výlučně na základě oprávnění pro příslušnou koncesovanou živnost. Namítá, že v jeho případě nelze aplikovat § 6 zákona o pohřebnictví proto, že nepodniká živnostenským způsobem, nýbrž jako příspěvková organizace na základě ust. § 3 odst. 3 písm. x) živnostenského zákona v souladu s účelem, pro který byl zřízen. Jeho činnost spočívá v plnění úkolů územního samosprávného celku, zejména v hospodárném využití tohoto samosprávného celku a zabezpečení veřejně prospěšných činností, nikoliv v podnikání. Pokud se tedy na činnost žalobce nevztahuje živnostenský zákon, nemůže se na něj vztahovat ani speciální ustanovení § 6 zákona o pohřebnictví, a proto není splněna ani podmínka reklamy stanovená v § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy, totiž směřování k podpoře podnikatelské činnosti. Posouzení otázky, zda je předmětná činnost žalobce výkonem podnikatelské činnosti, je dle názoru žalobce rozhodná k posouzení, zda mohl být vůbec naplněn znak reklamy dle § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy.

Žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, že uveřejněním ceníku na svých webových stránkách nepropagoval své služby, ale jen plnil povinnosti dle § 13 zákona o cenách. Neměl v úmyslu se prezentovat za účelem získání dalších potencionálních zákazníků, o čemž svědčí i informace o cenách sociálních pohřbů, kterou nelze považovat za reklamu.

Žalobce považuje za absurdní, aby byl postižen správní sankcí za porušení právního předpisu, jestliže samy orgány státní správy nemají ustálený názor na výklad právních předpisů a zastávají rozporuplná stanoviska ohledně povahy provozování pohřebních služeb, zda je živností či zda má být zapsána do obchodního rejstříku a zda ceník služeb má být zpřístupněn na veřejném místě před objednáním pohřebních služeb. Toto své tvrzení dokládá

Stanoviskem živnostenského odboru Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 13.2.2006 o tom, že k provozování pohřebních služeb se nevzdává živnostenské oprávnění, a dále rozporem mezi Stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 10.2.2011 a stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj v brožůře z června 2010 ohledně zveřejňování cen pohřebních služeb.

Žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce ohledně nabídky internetového prodeje služeb. Považuje za nesrozumitelné úvahy žalovaného o akceptaci zveřejnění cen v případě internetové nabídky kliknutím na „nákupní košík“ oproti zveřejnění cen na webové stránce. Je toho názoru, že mezi internetovou nabídkou prodeje zboží či služeb, kdy má zákazník možnost kliknout na „nákupní košík“ a poté se dozví cenu služby, a zveřejněním ceníku služeb na webových stránkách není rozdíl, jen uživatel internetové sítě má delší cestu k tomu, aby se k informacím o cenách dostal.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na svém výkladu zákona o pohřebnictví v tom smyslu, že pohřebnictví je možné vykonávat jen na základě živnostenského oprávnění pro příslušnou koncesovanou živnost. Provozování pohřební služby je podnikatelskou činností a zveřejnění ceníku pohřebních služeb je reklamou. Reklamní charakter jednání žalobce žalovaný dovodil na základě platné právní úpravy s využitím stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 24. 11. 2010.

Tvrzení, že žalobce plní požadavky zákona o cenách, považuje žalovaný za nepřipadné. Předmětná prezentace nebyla cenovou nabídkou při prodeji služeb, ale reklamou. Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobce, že orgány státní správy zaujímají na danou problematiku rozporuplná stanoviska. Vyjádření Magistrátu města Ústí nad Labem, živnostenského odboru ze dne 13. 6. 2006 bylo vydáno v obecné poloze, nikoliv ke konkrétní živnosti, z brožury Ministerstva pro místní rozvoj z června 2010 nevyplývá, že by se jednalo o výklad § 6a zákona o regulaci reklamy, a proto si správní orgán 1. stupně vyžádal stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj (stanovisko k odlišení reklamy a nabídky zboží a služeb ze dne 10. února 2011). Žalovaný zdůraznil smysl restriktivní právní regulace reklamy v oblasti pohřebnictví, který z důvodu společensky velmi citlivé oblasti judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 2 A 40/2006-71.

V. Replika žalobce a vyjádření k replice žalovaným

Žalobce v replice své tvrzení o nepropagačním charakteru ceníku služeb na internetových stránkách dokládá přiloženou kopií kompletního ceníku všech služeb, které v rozhodné době poskytoval. Konstatování žalovaného o obecnosti některých tvrzení orgánů státní správy považuje za účelové.

Žalovaný k replice žalobce setrval na svém vyjádření.

VI. Posouzení žaloby městským soudem

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

V dané věci je mezi účastníky řízení nesporné a z podkladů správního řízení vyplývá, že žalobce byl na základě § 84 odst. 2 písm. e) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, a § 27 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů dle zřizovací listiny zřízen jako příspěvková organizace na dobu neurčitou. Jedním z hlavních účelů zřízení a hlavní činností žalobce je, mimo jiné činnosti, i provozování pohřební služby a provozování pohřebišť a krematorií. Žalobce vykonává pohřební a související služby (zejména pohřební službu, sjednávání smluv o pohřbení, přepravu lidských pozůstatků, uložení lidských pozůstatků do rakve, úpravu zemřelého, přechodné uložení lidských pozůstatků v prostorách k tomu určených, pohřební obřad – pietní akt, provozování pohřebišť, služby spojené s kopáním hrobů pro uložení pozůstatků, provádění exhumací, ukládání lidských pozůstatků do hrobů a hrobek, provádění vsypu zpopelněných lidských pozůstatků, správu a údržbu pohřebiště, včetně úprav hrobů, komunikací a okolní zeleně, pronájem hrobových míst a související evidenci provozování krematoria, poskytování služeb spojených se zpopelněním lidských pozůstatků nebo exhumovaných lidských ostatků, evidenci provozu krematoria, zabezpečení hudebního doprovodu, ukládání lidských pozůstatků, úpravu popela, ukládání do uren, úschovu uren).

Z uvedeného vyplývá, že žalobce je právnickou osobou a je poskytovatelem pohřebních služeb.

Ve věci je rovněž nesporné, že žalobce vytvořil „Nabídkový ceník služby v dopravě, provoz veřejných WC, služby v oblasti tělesné hygieny, ostatní rekreační činnosti, pohřební a související služby“ (dále jen ceník služeb) a tento ceník zveřejnil na svých internetových stránkách dne 1. února 2010 a ze stránek jej odstranil 31. května 2010.

Z uvedeného vyplývá, že žalobce je zpracovatel ceníku pohřebních služeb.

Podle § 8a odst. 3 písm. f) zákona o regulaci reklamy právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako zpracovatel poruší podmínky pro obsah reklamy stanovené v § 2 odst. 3 nebo 4, § 2c, § 3 odst. 6, § 4, § 5 odst. 3, 4 nebo 5, § 5a odst. 1, 2, 3, 5, 6 nebo 7, § 5b odst. 2 nebo 8, § 5d, § 5e odst. 1, § 5f, § 5g odst. 1, § 5h, § 5i nebo § 6a odst. 1.

Podle ustanovení § 6a odst. 1 zákona o regulaci reklamy může reklama poskytování pohřebních služeb, provádění balzamací a konzervace, provozování krematoria a provozování veřejného pohřebiště (dále jen "činnosti v pohřebnictví") obsahovat pouze následující údaje: název obchodní firmy nebo jméno, příjmení nebo název provozovatele činností v pohřebnictví, vymezení předmětu činností v pohřebnictví, popřípadě dalších navazujících poskytovaných služeb, adresu pracoviště určeného pro styk se zákazníky, telefonní a faxové

číslo, adresu elektronické pošty nebo internetovou adresu, provozní dobu pro veřejnost, firemní logo nebo jiný grafický motiv.

Reklama poskytování pohřebních služeb tedy nesmí obsahovat ceník služeb.

Na základě citované právní úpravy je v projednávané věci pro posouzení oprávněnosti uložení pokuty žalobci podle § 8a odst. 3 písm. f) ve spojení s ust. § 6a odst. 1 zákona o regulaci reklamy jediné rozhodné, *zda žalobce je poskytovatelem pohřebních služeb a zda předmětný ceník, který žalobce zveřejnil na svých webových stránkách, je reklamou*. Jedině při splnění těchto dvou podmínek lze dospět k závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu, spočívajícího ve zveřejnění takového obsahu reklamy, který je ve smyslu § 6a odst. 1 cit. zákona reklamou nedovolenou.

Žalobce splňuje první podmínku pro uložení pokuty, neboť je právnickou osobou a poskytovatelem pohřebních služeb. Z hlediska ust. § 6a odst. 1 zákona o regulaci reklamy není rozhodné, jakou formou byl žalobce ustaven a na základě jakého oprávnění provozuje činnost v pohřebnictví, podstatné je, že je poskytovatelem pohřebních služeb. Za tímto účelem byl Městem Ústí nad Labem zřízen zřizovací listinou a jako příspěvková organizace je v souladu s ust. § 27 odst. 10 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech je zapsán v obchodním rejstříku u Krajského soudu v Ústí nad Labem, oddílu Pr, vložce 739 s předmětem činnosti - poskytování pohřebních a souvisejících služeb. Pro účely posouzení jednání žalobce nebyla podstatná právní polemika účastníků o tom, zda činnost žalobce je či není živností a zda se odvozuje od udělení živnostenského oprávnění. To proto, že jednání žalobce je posuzováno podle zákona o regulaci reklamy a z hlediska smyslu ust. § 6a odst. 1 tohoto zákona nelze dovozovat, že jednání spočívající v porušování podmínek reklamy v pohřebnictví se může dopustit toliko subjekt, který je podnikatelem (živnostníkem), vytvářejícím zisk na základě hospodaření toliko s vlastním majetkem a který je nadán vlastní ekonomickou subjektivitou bez omezení práv a povinností, jež je u příspěvkových organizací dáno účelem hospodaření se svěřeným majetkem. Smyslem regulace reklamy v pohřebnictví dle ust. § 6a odst. 1 zákona o regulaci reklamy je upravit přípustnou míru reklamy u každého, kdo poskytuje pohřební služby, a to s ohledem na charakter poskytování těchto služeb, u nichž se jedná o společensky velmi citlivou oblast, vyžadující specifický přístup v prezentaci služeb, které jsou nesrovnatelné s běžnou podnikatelskou činností v jiných oborech. Z uvedených důvodů není smyslem ust. § 6a odst. 1 cit. zákona regulovat obsah reklamy toliko u některých osob dle jejich způsobu podnikání či hospodaření s příjmy z poskytovaných služeb, ale zcela jistě i u všech osob, které pohřebnictví za určitou cenu provozují a pohřební služby poskytují. Takovou osobou je i žalobce, neboť bylo prokázáno, že je poskytovatelem pohřebních služeb na základě zřizovací listiny a zápisu do obchodního rejstříku (§ 27 zákona č. 250/2000 Sb.) Z uvedených důvodů proto ustanovení § 6a odst. 1 zákona o regulaci reklamy na žalobce dopadá a žalobce se z aplikace tohoto ustanovení nemůže vyjmout s odkazem na to, že není-li dle § 3 odst. 3 písm. x) živnostenského zákona jeho činnost živností, a tedy dle názoru žalobce na jeho činnost nedopadá ani speciální ustanovení § 6 zákona o pohřebnictví, požadující k provozování pohřební služby koncesi, není činnost žalobce podnikáním, a proto jeho oznámení nenaplnuje znak reklamy, spočívající v podpoře podnikatelské činnosti. Definice živnosti a negativní vymezení, co živností není dle ust. § 3 odst. 3 písm. x) živnostenského zákona, slouží pro účely živnostenského zákona z hlediska členění a úpravy živností a udělování příslušných živnostenských oprávnění, z této definice však nelze vyvozovat, že se na žalobce nevztahuje odpovědnost za provozování pohřebních služeb podle jiných právních předpisů (zde zákona o regulaci reklamy).

Pro účely předmětu řízení, tj. pro účely posouzení jednání žalobce z hlediska smyslu regulace reklamy v pohřebnictví, se tak polemika žalobce a žalovaného k tomu, zda žalobce (či spíše např. jen jeho některý odpovědný zaměstnanec) potřeboval k provozování pohřebních služeb koncesi či nikoliv, anebo zda žalobce byl či nebyl zapsán do obchodního rejstříku na základě všech potřebných dokladů, stává nepodstatnou a okrajovou. Právní úprava vyžadující koncesi u některých žadatelů dle § 6 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o pohřebnictví se v dané věci relevantně neuplatní. Nikoliv forma zřízení žalobce, právní rámec jeho činnosti, samostatná právní subjektivita jako příspěvkové organizace, ale nepochybné zjištění, že poskytuje pohřební služby za určité ceny, je důležitým výchozím bodem pro posouzení druhé podmínky a sice, zda posuzované jednání žalobce naplňovalo znak reklamy.

Podle ustanovení § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy se reklamou rozumí oznámení, předvedení či jiná prezentace šířená zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti, zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, výstavby, pronájmu nebo prodeje nemovitostí, prodeje nebo využití práv nebo závazků, podporu poskytování služeb, propagaci ochranné známky, pokud není dále stanoveno jinak.

Reklama poskytování pohřebních služeb je možná a je předvídaná zákonem (§ 6a odst. 1 zákona o regulaci reklamy). Pohřební služby může poskytovat příspěvková organizace a žalobce tak činil za protihodnotu služeb promítnutou v cenách pohřebních služeb (zisk). Žalobce poskytoval pohřební služby za ceny dle ceníku služeb za běžné a sociální obřady. Proto bylo jeho povinností respektovat omezení reklamy v pohřebnictví dané tím, že ustanovení § 6a odst. 1 zákona o regulaci reklamy neumožňuje zveřejňovat ceny pohřebních služeb. Eliminace tohoto obsahu reklamy, již předem daná zákonem, předurčuje zvláštní přístup k posuzování znění reklamy pohřebních služeb oproti reklamním prezentacím služeb v jiných oborech. Zvláštní charakter pohřebních služeb a výkonů, které jsou poskytovány ve vypjatých emočních situacích a v souvislosti se smutečními obřady, způsobuje, že se u nich jinak běžná reklamní, tj. pobídková a přesvědčovací prezentace, obzvláště ohledně cen, jeví eticky i morálně nevhodná. Z tohoto důvodu je cenová reklama ze zákona vyloučena a jak naznačil již Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č.j. 2 As 40/2006-71, k hodnocení reklamní prezentace pohřebních služeb a výkonů je třeba přistupovat spíše restriktivním způsobem, dle městského soudu odlišným od běžného hodnocení reklamy jako přesvědčovacího procesu. Stručně řečeno právě s ohledem na specifika služeb spojených s všeobecně citlivým vnímáním ukončení života člověka, se neuplatní standardní posuzování reklamy v jeho podstatném znaku – podpoře podnikatelské činnosti, byť je tímto znakem obecně a spíše pro jiné a četnější oblasti služeb reklama v ust. § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy definována. V konkurenčním prostředí subjektů, poskytujících pohřební služby, pro naprosté specifikum poskytování těchto služeb a zvláštnost právní úpravy reklamy, je již samotná prezentace cen jednotlivých služeb a výkonů reklamou, neboť zviditelňuje služby toho subjektu, který porušuje zákon oproti jiným provozovatelům pohřebních služeb, kteří regulaci nežádoucího obsahu reklamy respektují. Jinými slovy řečeno, ten subjekt poskytující pohřební služby, který nerespektuje zákonem stanovené hranice reklamy v oblasti pohřebnictví a uveřejní ceník služeb, dosahuje vyšší povědomosti v řadách veřejnosti oproti jiným subjektům, poskytujícím tytéž služby a dodržujícím zákonná pravidla reklamy, a tím i dosahuje i vyšší propagace služeb, které poskytuje.

Na základě uvedených důvodů soud shledal, že k posouzení zákonnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů postačuje závěr, že jednání žalobce, spočívající ve zveřejnění ceníku služeb a výkonů v pohřebnictví, bylo s ohledem na podmínky ust. § 6a odst. 1 zákona o regulaci reklamy samo o sobě reklamou. Takové závěry správní orgány ve svých

rozhodnutích učinily, byť se v důsledku právního názoru žalovaného vysloveném v jeho předchozím rozhodnutí v téže věci ze dne 29.10.2009 a k odvolacím námitkám žalobce více zabývaly otázkami právní povahy činnosti žalobce.

Na uvedeném nemohou nic změnit a nejsou důvodné námitky žalobce, že zveřejněním ceníku pohřebních služeb na webových stránkách plnil povinnosti dle zákona o cenách.

Z ustanovení § 13 odst. 2 zákona o cenách vyplývá, že je prodávající povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží.

Informační povinnost prodávajícího uvádět ceny při prodeji zboží stanovená zákonem o cenách (§ 13) je koncipována pro účely zákona o cenách. Předmětem zákona o cenách je uplatňování, regulaci a kontrola cen výrobků, výkonů, prací a služeb (dále jen "zboží") pro tuzemský trh, včetně cen zboží z dovozu a cen zboží určeného pro vývoz § 1 zákona), přičemž cenou je peněžní částka sjednaná při nákupu a prodeji zboží podle § 2 až 13 nebo určená podle zvláštního předpisu k jiným účelům než k prodeji (§ 2 zákona).

Žalobce nebyl povinen naplňovat účel zákona o cenách a plnit povinnost podle tohoto zákona zveřejněním ceníku služeb na webových stránkách, neboť neuveřejnění ceníku služeb na jeho webových stránkách by nemělo za důsledek porušení povinnosti žalobce a jeho správní trestání podle zákona o cenách. Žalobce by své povinnosti informovat o cenách pohřebních služeb potencionální zájemce dostatečně splnil při předběžném jednání o zájmu zákazníka, při poptávce, objednávce (sjednávání) konkrétně požadovaných služeb a výkonů. Odpovědnost žalobce za splnění povinnosti informovat o cenách jeho služeb je proto dle zákona o cenách dána nejpozději při sjednání prodeje služeb, neboť i v té době lze seznat a kontrolovat nabídku cen a žalobce by se nedodržením své povinnosti až v takovém okamžiku (nikoliv dříve) vystavil sankčnímu postihu za nedodržení své povinnosti podle zákona o cenách.

V uvedené rovině právní odpovědnosti žalobce v oblasti cen ve spojení s odpovědností žalobce v oblasti regulace reklamy v pohřebnictví je třeba vnímat a přijmout smysl argumentace správních orgánů založené na stanovisku Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 10.2.2011 ohledně rozdílu mezi reklamou jako plošnou prezentací cen vůči neomezenému počtu potencionálních zákazníků a nabídkou jako prezentací směřující ke konkrétnímu zákazníkovi. Pomocí příkladu v uvedeném stanovisku orgán prvního stupně objasňoval důvody svého rozhodnutí. Úkolem žalovaného pak nebylo blíže a zevrubně rozebírat příkladovou argumentaci správního orgánu 1. stupně, ale posoudit soulad závěrů tohoto správního orgánu s právními předpisy.

Žalobci je zákonem o regulaci reklamy zapovězeno zveřejňovat plošně ceník pohřebních služeb. Žalobce je podle zákona o cenách povinen informovat zájemce o cenách svých služeb nejpozději při prodeji služeb. Žalobce je tak na rozdíl od většiny prodejců v oblasti jiných služeb právě s ohledem na povahu jím nabízených služeb omezen v možnosti (nikoliv v povinnosti) zveřejňovat své nabídkové ceny předtím, než dojde ke konkrétnímu prodeji služeb zákazníkovi. To je obsahem právní úpravy vyplývající ze zákona o cenách a ze zákona o regulaci reklamy. Z uvedených důvodů se žalobce neoprávněně dovolává zhojení svého jednání toliko odkazem na zákon o cenách, který nejenže ve svých ustanoveních nezavazuje žalobce k uvádění informací o cenách plošně, před sjednáním prodeje, ale navíc

koexistuje vedle zákonného příkazu dle zákona o regulaci reklamy s rovnocennými účinky a právní závazností.

Žalovaný se v uvedené otázce proto správně řídil zákonnými předpisy a nikoliv poučením obsaženým v brožuře „Pohřeb a jeho organizace, praktické rady“ vydané Ministerstvem pro místní rozvoj, v níž je doporučováno zveřejnit ceník služeb na webových stránkách. Toto doporučení v brožuře je nezávaznou informací a především není oficiálním výkladem ustanovení § 6a odst. 1 zákona o regulaci reklamy. Proto není důvodná ani výhrada žalobce, že ve výkladu právního předpisu, za jehož porušení je sankcionován, nemají správní orgány jasno.

Na základě všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze nepřisvědčil námitkám žalobce o nepřezkoumatelnosti, nepřesvědčivosti a rozporuplnosti napadeného rozhodnutí, neboť shledal, že toto rozhodnutí obsahuje podstatné a relevantní důvody pro závěr, že žalobce je osobou způsobilou dopustit se předmětného správního deliktu a že se jej dopustil zveřejněním nedovolené reklamy, a tento závěr byl učiněn v souladu se zákonem.

VII. Závěr

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání).

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. ledna 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková